

HAPOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Pěší pouť
k Božímu
milosrdenství
2025

JEŽÍŠI,
DŮVĚŘUJI TI!

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2025
20. ROČNÍK

3

Mše svatá
na závěr pěší pouti
ve Slavkovicích

Draží čtenáři „Apoštola“,

odevzdáváme do vašich rukou další číslo „Apoštola“, ve kterém jsme se chtěli zamyslet nad spravedlností a milosrdenstvím. Říká se, že spravedlnost tíží. Někdy ale i milosrdenství tíží. Podobá se větvi stromu ohnuté až k prasknutí pod tíhou plodu, který se nabízí.

Stromem je strom kříže a plodem Kristus. Boží milosrdenství zůstává pro nás tajemstvím a jedinou nadějí. Život nám dokáže velmi bolestně připomenout, že si nemůžeme být jisti lidmi ani sami sebou. Jedině Boží láskou a Božím milosrdenstvím si můžeme být jisti. A to – Bohu díky – stačí. Nepřestávejme Pánu důvěřovat!

P. Wojciech Zubkowicz, SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření učty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyna:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraje z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo Mons. Prokopa Brože	3
P. Jaroslav Brož: Ježíšova blízkost bez hříchu	4
P. Mariusz Rosik: Je Bůh milosrdný, nebo spravedlivý?	6
Rozhovor s Mons. Josefem Nuzíkem	9
Promluva papeže Lva XIV. na závěr jubilea mládeže v Římě	12
25 let svátku Božího milosrdenství 3/4	15
KORUNKA k Božímu milosrdenství má 90 let	18
„Poutníci naděje“ – fotoreportáž z pěší pouti k Božímu milosrdenství 2025	22
Program poutí / nabídka obrazu milosrdného Ježíše	29
PROČ? – homilie arcibiskupa A. Galbase	30
Tajemství zla a Boží lásky (Den. 445, 446)	35
Program II. celoslovenského kongresu Božieho milosrdenstva	36
Korunka s Radiem Proglas / LDivina	37
Nakladatelství Paulinky	38
Informace	39
Zadní obálka: Pozvánka do Slavkovic na pouť ke sv. Faustyně	40

VÁŽENÍ A MILÍ ČTENÁŘI A ČTENÁŘKY,

nacházíme se uprostřed jubilejního roku – roku naděje. Je to společné dílo celé církve, všichni v tento milostiplný čas chceme růst ve skutečné naději. Dát událostem současnosti směr naděje. Svátý Augustin pěkně řekl, že skutečnou naději ubíjí na jedné straně falešná naděje, na druhé straně beznaděj. Svět po 2. světové válce zjistil, že soustředit naději do jedné, dvou či několika velmocí sice vzbuzuje důvěru, ale nakonec selže. Už Ježíš před Pilátem vyznal, že jeho moc – síla skutečné naděje – je, ale není z tohoto světa, a vyžaduje pokoru a chudobu. A tak se svět po 2. světové válce naučil semknout a vést dialog co možná se všemi a mezi sebou. Pracné, často slabé, ale účinné. V poslední době jsme opět v bodě, kdy velmocí vzbuzují dojem síly, převahy, málo práva na druhé straně. A proto tento druh „naděje“ nejen že nevzbuzuje důvěru a skutečnou naději, ale ve většině působí úzkost a beznaděj. Silová řešení přinášejí jen utrpení, strach a beznaděj. A tak se v jubilejním roce obrácíme k tomu, který přináší skutečnou naději – Kristův Duch ji vštěpuje svou láskou do lidských srdcí – a definitivně ji uplatňuje ve svém kříži: Ave crux, spes unica – Buď zdrav, kříži, jediná naděje.

Mons. Prokop Brož

pomocný biskup královéhradecký

Foto: Pavel Langer (Člověk a víra)

Důležitou stránkou Ježíšova kněžství je jeho milosrdenství. Je-li kněz definován jako prostředník mezi Bohem a lidmi, pak lze říct, že čím víc z vlastní zkušenosti pozná všechno, co patří k lidskému životu, tím lépe může lidem otvírat přístup k Bohu. O Ježíši List Židům prohlašuje: „Protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí“ (Žid 2,18). Ano, kněžské vedení k Bohu potřebujeme právě tam, kde se cítíme slabí, bezmocní, tam, kde narážíme na svá omezení, která nás beznadějně vzdalují od Boha. Tu zásadní propast mezi každým člověkem a Bohem způsobil a působí hřích.

Mohlo by se tedy zdát zvláštní, že o Ježíši čteme: „on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu“ (Žid 4,15). Někteří teologové s tím úplně nesouhlasí a namítají, že bez zkušenosti hříchu Ježíšova solidarita s námi hříšníky není úplná. Jak může znát realitu našeho života, když se „nenamočil“ do naší hříšnosti? To zní lákavě. Vždyť známe, jak mnohým lidem imponuje, když si pan farář „umí s nimi zahřešit“. On je takový „lidový“, říkají. Je třeba se ale podívat na tuto otázku zevrubněji. Byl by nám Ježíš opravdu blíž, kdyby s námi také hřešil? Prohloubily by jeho případné hříchy jeho solidaritu s námi? Abychom našli správnou odpověď, potřebujeme si uvědomit, co je hřích ve své podstatě. Je to protiklad lásky, tedy sobectví. A závažný hřích je čiré sobectví. Z toho tedy plyne, že hřích lidi nesblízuje, ale naopak vzdaluje a odděluje. Ježíš jako náš velekněz je nám proto tak blízko, že nezhřešil. On mezi sebe a nás nikdy nepostavil tuto hroznou dělicí zeď, kterou každým hříchem stavíme do našich vztahů a mezi sebe a Boha. Takže právě proto, že nezhřešil, může nám být Ježíš blíž než jakýkoli člověk – spolu se svou matkou Pannou Marií.

Hřích totiž nikdy netvoří společenství. Hříchem se lidé stávají komplici – účastníky zločinu, třeba když spolu něco ukradnou nebo

JEŽÍŠOVA BLÍZKOST BEZ HŘÍCHU

se účastní vraždy či cizoložství. Ale následně pocítí, že toto „společenství“ ve zlu je staví jednoho proti druhým.

Ježíš tedy vstoupil hluboko do života každého z nás. Zná náš život tak, že poznal i hrůzu ze smrti. „V době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu“ (Žid 5,7). Nepředstavujme si, že jeho božství zde na zemi působilo jako analgetikum, které lidské bolesti náležitě tlumilo. Naopak: on, který je čistý a plný život, se musel konfrontovat se smrtí, která v setkání s životem působí jako setkání ohně s vodou. Ve svém kněžském poslání nesl na sobě bolest a hrůzu

smrti, abychom my už umírali smrtí vykopenou. Díky jeho bolestné opuštěnosti na kříži můžeme už s nadějí mluvit o „krásné“ smrti svatých a našich blízkých, pokud umírají v důvěře v Pána.

Ježíšovo kněžské milosrdenství, díky kterému se nás může ve všem zastávat u Otce, je mnohokrát zobrazeno v jeho podobenstvích, jako třeba o pastýři hledajícím ztracenou ovci. Také jeho soucit s vdovou, které zemřel jediný syn (Lk 7,11–17), s otcem zemřelé dvanáctileté dcerky (Mk 5,21–43) nebo s rodinou jeho přítele Lazara (Jan 1133–36) ukazuje, jak nám dokáže být blízko v hlubokém zármutku. Teologie vykopení vyjádřila základní pravdu o Ježíši formulací: vykoupil v našem lid-

ství všechno, co z něj přijal. A on přijal vše, včetně smrti. Ano, nezhřešil. Ale přijal všechny ohavné následky hříchů, takže svatý Pavel se odvážil vyslovit velmi odvážně, že „s tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s nejmějším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha“ (2 Kor 5,21). Řecký text tu doslova říká „učinil ho hříchem“, čímž zdůrazňuje, že Kristus jako oběť nové smlouvy a náš velekněz vzal všechna naše selhání před Bohem vpravdě na sebe. Kéž nás toto vědomí naplňuje při každé mši svaté a při každé zpovědi obrovskou vděčností, že se nám v Kristu dostalo takového velekněze.

P. Jaroslav Brož ■

Foto: o. Wojciech – „Grabarka“

Je Bůh milosrdný, nebo spravedlivý?

Foto: o. Wojciech

Boží milosrdenství není dočasným pozastavením Boží spravedlnosti – jasně to ukazuje Bible, na rozdíl od některých kazatelů, kteří straší lidi z kazatelny.

Ujal se názor, že milosrdenství je jakési pozastavení spravedlnosti. Tak chápaná spravedlnost znamená odměnu za

dobro a trest za zlo. Milosrdenství by se mělo projevovat v pozastavení trestu. Přijímající tuto koncepci, někteří kazatelé čas od času straší z kazatelny Boží spravedlností, aby připomněli povinnosti křesťanů a trest v ohnivém pekle.

Je Boží spravedlnost opravdu v rozporu s Jeho milosrdenstvím? Odpověď na tuto otázku najdeme v Bibli. Je to přece kniha, ve které Bůh mluví sám o sobě.

SOUCIT S PŘÍBUZNÝMI

K vyjádření milosrdenství používají autoři Starého zákona inspirování Duchem Svatým podstatné jméno označující „útroby“ (v jednotném čísle „lůno matky“). Rahamim v tomto kontextu označuje velmi hluboké, „vnitřní“ pouto, které spojuje dvě osoby příbuzenským vztahem. Právě takový postoj charakterizuje Boha ve vztahu k člověku. O tom mluvil Jeremiáš: „Copak není Efraim pro mě drahým synem, vyvoleným dítětem? Kdykoli se proti němu obracím, neustále na něj vzpomínám. Proto se k němu kloní mé vnitřnosti; musím mu prokázat milosrdenství“ (Jer 31,20). S určitou úpravou lze předpokládat, že Hebrejci pod pojmem „vnitřnosti“ chápali to, co dnes přepisujeme „srdci“. Někdy tedy milosrdenství může mít podobu soucitu založeného na příbuzenských vazbách. Protože Izraelité byli s Bohem spřízněni skrze smlouvu, má Jeho milosrdenství charakter soucitu:

Mnohokrát je osvobodil,
ale oni se vzepřeli Jeho záměrům,
a tak zahynuli pro své nepravosti.
Ale on viděl jejich utrpení
a vyslyšel jejich prosby.

A pro jejich dobro si vzpomněl na svou smlouvu a ve své veliké milosti se nad nimi smiloval.

A vzbudil pro ně soucit u všech, kteří je odvěkli
(Žalm 106,43-46).

Milosrdenství v biblickém pojetí se však neomezuje pouze na emocionální stav. Není to pouze soucit, soucítění. Znamená také jednání vyplývající z tohoto stavu, jehož cílem je nejčastěji záchrana lidského života. Na stránkách Starého zákona se Jahve jeví jako Bůh milosrdenství, který se projevuje záchranou celého národa před nebezpečím. Když Izrael upadl do hříchu modlářství, „pohnutí v nitru“ Jahve vedlo k odpuštění a uzavření smlouvy. To je výrazným projevem Božího milosrdenství.

JAKO V MANŽELSTVÍ

Nádherný obraz smlouvy mezi Bohem a Izraelem – odpadlíkem – předkládá čtenářům prorok Ozeáš. Maluje jej na základě allegorie, v níž se Bůh představuje jako věrný, milosrdný manžel, zatímco vyvolený národ vystupuje v roli nevěstky, které byla odpuštěna zrada a která byla znovu pozvána do manželského společenství. Prorok staví tuto metaforu na základě vlastní zkušenosti. Bůh mu přikázal, aby si vzal nevěstku, a když ho zradila, nenechal ji ukamenovat ani jí nedal rozlukový list, ale přijal ji zpět do svého domu. Ozeášovo vysvětlení symbolického významu jeho manželství je jedním z nejstarších textů prorocké literatury. Ve starověkém Blízkém východě byla běžná praxe uzavírání spojení mezi národy prostřednictvím sňatků mezi členy a příbuznými královských rodin.

Vzhledem k tomu, že Baal, božstvo Kanaánců, je v ugarycké literatuře někdy nazýván „manželem země“, použití man-

želské metafory prorokem se jeví jako zcela oprávněné. Izrael se oženil s Jahvem a tento vztah je svou povahou výlučný. Jakýkoli kontakt s Baalem (baaly) nese znaky zrady a cizoložství. Bůh však chce zachránit své „manželství“ a přimět Izrael k návratu. Na poušti chce „promluvit k srdci“ své nevěsty (Oz 2,16). K tomu si vybírá prokleté místo, kde není možné žít. Jeho slovo má nejprve přesvědčit a poskytnout porozumění (protože srdce je sídlem inteligence), poté povzbudit a dodat odvalu. V této jemné, odpouštějící lásce se projevuje veškerá moc Božího milosrdenství vůči jeho lidu.

SNAHA O DOBRO

Při pohledu na texty Starého zákona je snadné si všimnout sémantického rozdílu mezi semitským pojmem spravedlnosti a ideou založenou na latinské formulaci do ut des. Spravedlnost v semitském světě má vždy pozitivní nádech: není to jen výpočet viny a zásluh, ale bere v úvahu dobro toho, komu má být prokázána. Není tak třeba rozumět výzvu žalmisty: „Vystupte na obranu sirotka a opuštěného, dejte spravedlnost nešťastnému a chudému“ (Žalm 82,3)? Nejde o objektivní posouzení viny a nevin, ale o pomoc potřebným! Spravedlnost spočívá v tom, že jim jdeme vstříc.

Prošel by „spravedlivý“ člověk kolem zbitého chudáka ležícího na cestě – jako to udělal kněz a levita v Ježíšově podobenství o milosrdném Samaritánovi – aniž by mu poskytl pomoc? Původně měl pojem spravedlnosti pouze etický charakter – znamenal snahu o dokonalost. Právní rozměr se objevil později. Zatímco v západních společnostech je nejdůležitější vlastností spravedlivého soudce objektivita, mezi Izraelity je spravedlivý člověk osobou spravedlivou, dobrou a zbožnou. Objektivita ustupuje do pozadí. Západní spravedlnost usiluje o dosa-

žení „nulového stavu“. Biblická spravedlnost se kloní k dobru, přesněji řečeno, usiluje o obnovení nebo zachování optimálně pozitivního stavu. Není chápána jako snaha o vyrovnání křivd, ale jako cesta k dobru.

ABSOLUTNĚ MILOSRDNÝ A SPRAVEDLIVÝ

Izraelité si velmi rychle uvědomili, že před Bohem se žádný člověk nemůže považovat za spravedlivého. Tento názor vyjadřuje farizej Šavel z Tarsu (později sv. Pavel): „Není spravedlivého ani jednoho“ (Řím 3,10), „všichni zhřešili a jsou zbaveni Boží slávy“ (Řím 3,24). Takový je stav každého člověka. Člověka poznamenaného hříchem a utrpením, které nakonec směřuje ke smrti. Ta je totiž (alespoň v duchovním rozměru) nejbolestivějším důsledkem hříchu prvních rodičů – odsuzuje k věčnému odloučení od Boha.

Co v takovém případě činí Bůh? V osobě svého Syna se rozhodl nést trest místo lidí. To je nejúžasnější plán spásy, nejkrásnější nápad, jaký Bůh vymyslel! To je vyjádření Jeho šílené lásky! Bůh je totiž zároveň absolutně milosrdný a absolutně spravedlivý. Někdy se zdá, že spravedlnost vylučuje milosrdenství a milosrdenství znamená vzdání se spravedlnosti. Tak je tomu ve vztazích mezi lidmi. Stává se například, že otec zakáže synovi na celý týden scházet se s kamarády, protože příliš dlouho hraje počítačové hry. Po dvou dnech však jeho srdce změkne a trest je zmírněn. Milosrdenství zvítězí nad spravedlností. Jinak je tomu v šílených plánech Boží lásky. Bůh je absolutně milosrdný a absolutně spravedlivý. Jak je to možné?

MILUJE NEJVÍCE

Nechme tuto hádanku rozluštit svatého Pavla. Ponižení Božího Syna, který existoval v preexistenci na úrovni Boha, se

stalo klíčem k Pavlovi popisu díla vykoupení, určenému obyvatelům Filip. Možná je motiv ponižení psychologicky podmíněn skutečností, že Pavel píše dopis ve vězení, ale v samotném textu pro to není dostatek důkazů. Apoštol nejprve konstatuje, že Kristus existoval v Boží podobě, ale nevyužil příležitosti, aby byl rovný Bohu (Flp 2,6). Ponižením sebe sama se skrze pokošení stal člověkem („podobný lidem“, „ve vnějším projevu uznán za člověka“ – Flp 2,7). Jinými slovy, Kristus se rozhodl opustit cestu pozhénání, tedy Boží přítomnost, a vstoupit na cestu prokletí, na kterou vstoupil každý člověk porušením Zákona. Ježíš se stal plně člověkem, když prožil smrt na kříži. Bůh ho však nenechal ve stavu smrti, ale povýšil ho nad všechny duchovní bytosti, „aby se před jménem Ježíše sklonilo každé koleno nebeských, pozemských i podzemních bytostí“ (Flp 2,10). Tímto způsobem byl trest za lidský hřích odčiněn. Bůh se ukázal jako plně milosrdný a naprosto spravedlivý.

Takové Boží jednání nám připomíná, že Jeho láska je zcela zdarma! Žádné lidské úsilí nezpůsobí, že nás bude milovat, protože k tomu nepotřebuje žádné naše zásluhy! Nemůžeme udělat nic, aby nás Bůh miloval více, protože nás miluje nejvíce. Nemůžeme také udělat nic, aby nás miloval méně, protože On je ze své podstaty láska a nemůže existovat jinak než milováním! Bůh miluje lidi celou svou bytostí, zcela bezpodmínečně a zcela zdarma. Miluje ne proto, že dodržíme příkázání, ale protože je Otcem. Miluje ne proto, že se snažíme být svatí, ale proto, že On je svatý. Miluje nás ne proto, že se vyhýbáme hříchu, ale proto, že On je bez hříchu.

P. prof. Mariusz Rosik

Převzato z: „Hlas Otce Pia“

[97/1/2016],

www.glosojcapio.pl

UBÍRAT SE CESTOU PROMĚNY SRDCE

Foto: Petr Polanský (Člověk a víra)

ROZHOVOR S ARCIBISKUPEM MONS. JOSEFEM NUŽÍKEM

■ Otče arcibiskupe, od 28. července do 3. srpna 2025 jste se v Římě účastnil jubilea mládeže, které se v rámci svatého roku konalo za účasti Svatého otce Lva XIV. Co z tohoto setkání ve vás nejvíce zůstalo?

Toto setkání ve mně znovu vzbudilo obdiv k dnešním mladým lidem, kteří věděli, že nejedou na výlet a že je čeká řada provozních těžkostí vzhledem k velkému počtu zúčastněných. Přesto se na toto setkání vydali a obtíže snášeli velmi statečně. Oceňoval jsem, že prokazovali velkou svobodu při výběru z nabízeného programu a dokázali projevit opravdovou radost nejen zpěvem, ale také modlitbou a ztišením.

■ Taková setkání vedou člověka ke vzpomínkám na jeho mládí. Jak jste své mládí prožíval vy a kdy jste se rozhodl stát knězem?

Doba mého mládí byla úplně jiná. Rád vzpomínám na přátelství, které jsme měli jako ministranti a později mládenci, kteří byli schopni společně zpívat, trampovat, ale také se bavit o věcech hlubokých a životně důležitých. Moje kněžské povolání byl postupný proces, který započal už ve 14 letech a různými etapami dozrál po základní vojenské službě a tříleté pracovní zkušenosti ve 23 letech.

■ V tomto roce jste musel reagovat na malý počet kněží v olomoucké arcidiecézi. Proč podle vás méně chlapců nastupuje do semináře? A co byste řekl těm, kteří o kněžství přemýšlí?

Počet povolání ke kněžství trvale klesá, což se mimo jiné projevuje zvyšováním se průměrného věku kněží (v olomoucké arcidiecézi je to asi 56 let) a narůstajícím počtem farností na jednoho kněze. Otázka nedostatku povolání souvisí s mentalitou

Foto: Milena Machálková (Člověk a víra)

dnešní doby, ze které se vytrácí síla učinit velké životní rozhodnutí spojené se schopností přinášet oběti a vytrvat.

Co bych řekl těm, kteří uvažují o kněžství? Mladí muži, nebojte se náročnosti kněžského povolání, protože ji vyvažuje zvláštní blízkost Ježíše Krista, který z kněžského života dokáže vytvořit krásný a naplněný příběh.

■ Svatý rok nám mimo jiné připomíná, že jsme všichni poutníky. Putujeme tímto světem do nebe. Heslo jubilejního roku „Poutníci naděje“ nás vede k zamyšlení nad nadějí. Jako křesťané bychom měli být solí světa, nést a dávat naději ostatním. Odkud pramení křesťanská naděje a co je jejím předmětem?

Křesťanská naděje pramení z osobního a hlubokého vztahu s Bohem, který nejenom že kráčí po našem boku ve všem, co nás v životě potkává, ale zaslubuje nám cíl, který nás navždy naplní a učiní šťastnými.

■ To, že předmět naděje křesťana je spojen s Bohem, připomněl také Svatý otec v kázání během mše svaté na závěr jubilea mladých. Svatý otec řekl: „Svatý Augustin, když mluvil o svém intenzivním hledání Boha, se ptal: „Co je tedy

předmětem naší naděje? Je to země? Ne. Něco, co pochází ze země, jako zlato, stříbro, strom, úroda, voda? Tyto věci se nám líbí, jsou krásné, jsou dobré.“ (Sermo 313/F, 3). A uzavírá: „Hledej toho, kdo je stvořil – on je tvou nadějí.“ Když ale hledáme Boha, hledáme zároveň milosrdenství a spravedlnost, protože Bůh je milosrdný a spravedlivý. Někteří lidé se ptají, zda milosrdenství a spravedlnost nejdou tak trochu proti sobě. Jak vy, otče arcibiskupe, vnímáte tyto dvě Boží vlastnosti?

My lidé máme potíž spojit dvě vlastnosti ve svém chování. Např. být milosrdný – plný lásky a pochopení, s tím, abychom byli spravedliví, tedy zodpovědní a čestní. V Bohu však tento postoj není, on dokáže milosrdenství a spravedlnost spojit. A nejenže to dokáže, ale také nám pomáhá, abychom ho v tom napodobovali. Takovým obrazem jsou pro nás nejen světci, kteří už nežijí, ale také mnoho našich blízkých, jako třeba otcové a matky. Lidé, kteří se snaží o duchovní život a zralost. Každý z nás potkává takové lidi. Kéž by pro nás byli příkladem k napodobení.

■ 5. října 1938 zemřela sv. Faustyna. V neděli 5. října 2025 se na vás, otče arcibiskupe, těšíme ve Slavkovicích. V 15 hod. budete sloužit mši svatou a při

Foto: Vojtěch Pospíšil (Člověk a víra)

Foto: Zbyněk Šišpera
(Člověk a víra)

této mši svaté udělíte svátost bířmování dívky, která se rozhodla přijmout jméno Faustyna. Zapsala se nějak sv. Faustyna i do vašeho života? Jak vnímáte úctu k Božímu milosrdenství, jaký má úkol a význam pro dnešní svět?

Svatou Faustynu jsem poznal až jako kněz. V mém pohledu byla povolána k tomu, aby nám představila tvář Ježíše Krista jako skutečného vykupitele, zachránce i přítele, který nás vede k tomu, abychom to sami objevili. Boží milosrdenství nás v dnešní době učí, že při řešení křivd a nespravedlností si nevystačíme jen s uplatňováním práva a spravedlnosti, ale je třeba ubírat se cestou proměny srdce. Když bude narůstat ve světě a v církvi množství lidí vroucího srdce, bude se měnit také atmosféra života.

Děkuji za rozhovor a prosím o požehnání všem poutníkům, kteří se 5. října vydají na cestu do Slavkovic.

Přip. P. Wojciech Zubkowicz, SAC

Foto: Josef Polehňa
(Člověk a víra)

PROMLUVA PAPEŽE LVA XIV. PŘI MŠI SVATÉ NA ZÁVĚR JUBILEA MLÁDEŽE V ŘÍMĚ (3. SRPNA 2025)

Foto: Petr Polanský (Člověk a víra)

Drazí mladí,

po včerejší společné vigilií se dnes znovu setkáváme, abychom slavili eucharistii – svátost naprostého darování sebe sama, kterou nám Pán dal. Můžeme si představit, že v tomto zážitku znovu procházíme cestou, kterou se ubírali učedníci z Emauz o velikonočním večeru (srov. Lk 24,13–35): nejprve odcházeli z Jeruzaléma vystrašení a zklamání; odcházeli přesvědčení, že po Ježíšově smrti už není na co čekat, v co doufat. A přitom právě Jeho potkali, přijali ho jako společníka na cestě, naslouchali mu, když jim vykládal Písmo, a nakonec ho poznali při lámání chleba. Tehdy se jim otevřely oči a radostné velikonoční poselství našlo místo v jejich srdcích.

Dnešní liturgie nám o této události přímo nevypráví, ale pomáhá nám o ní přemýš-

let: o setkání se Vzkříšeným, které mění náš život, které osvěcuje naše city, touhy i myšlenky.

První čtení z knihy Kazatel nás – stejně jako ony dva učedníky – vybízí dotknout se zkušenosti naší omezenosti, konečnosti věcí, které pomíjejí (srov. Kaz 1,2; 2,21–23); a odpovídající rezponziální žalm nám nabízí obraz „tráva, jež za jitra vzklíčí, za jitra kvete a vzklíčí, navečer je posekána a uschne“ (Žl 90,5–6). Jsou to silné, možná trochu šokující připomínky, které by nás však neměly děsit, jako by šlo o „zakázaná“ témata, kterým je třeba se vyhýbat. Křehkost, o níž mluví, je totiž součástí zázraku, jímž jsme. Vezměme si symbol trávy – není rozkvetlá louka krásná? Jistě, je křehká, tvořená jemnými, zranitelnými stébly, náchylnými k uschnutí, zlomení

– a přesto jsou ihned nahrazována jinými, která vyrůstají po nich. Těm dalším se tak stávají výživou a hnojivem tím, že se rozkládají v půdě.

Takto žije pole – neustálým obnovováním – a i v mrazivých zimních měsících, kdy se zdá, že vše mlčí, jeho energie pod zemí pulzuje a připravuje se na to, že na jaře vybuchne v tisíce barev.

I my, drazí přátelé, jsme takto stvořeni: jsme stvořeni pro to. Ne pro život, kde je vše dané a nehybné, ale pro existenci, která se neustále obnovuje v daru a v lásce. A tak stále toužíme po „něčem víc“, co nám žádná stvořená věc nemůže dát; cítíme velkou a spalující žízeň, kterou nemůže uhasit žádný nápoj tohoto světa. Nepodvádějme proto své srdce tím, že se ji budeme snažit uhasit neúčinnými náhražkami! Spíše jí naslouchejme! Udělejme si z ní stupínek, na kterém se jako děti postavíme na špičky a podíváme se z okna – k setkání s Bohem. Tam před sebou uvidíme Jeho, který nás čeká – ba co víc, něžně klepe na sklo naší duše (srov. Zj 3,20). A je krásné, i ve dvaceti letech, otevřít mu srdce dokořán, dovolit mu vejít, a pak se s Ním vydat na dobrodružství do věčného prostoru nekonečna.

Svatý Augustin, když mluvil o svém intenzivním hledání Boha, se ptal: „Co je tedy předmětem naší naděje [...]? Je to země? Ne. Něco, co pochází ze země, jako zlato, stříbro, strom, úroda, voda [...]? Tyto věci se nám líbí, jsou krásné, jsou dobré.“ (Sermo 313/F, 3). A uzavírá: „Hledej toho, kdo je stvořil – on je tvou nadějí.“ (tamtéž). A když přemýšlel o své cestě, modlil se slovy: „Ty [Pane] jsi byl ve mně, a já venku. Tam jsem tě hledal [...]. Zavolal jsi a tvůj křik prorazil mou hluchotu; zazářil jsi a tvá záře rozehnala mou slepotu; rozšířil jsi svou vůni a já ji vdechl – a toužím po tobě; okusil jsem (srov. Žl 33,9; 1Pt 2,3) – a mám hlad a žízeň

(srov. Mt 5,6; 1Kor 4,11); dotkl ses mě – a vzplanul jsem touhou po tvém pokoji.“ (Vyznání, 10, 27).

Jsou to velmi krásná slova, která nám připomínají to, co říkal papež František v Lisabonu během Světových dnů mládeže jiným mladým lidem, jako jste vy:

„Každý je povolán postavit se tváří v tvář velkým otázkám, které [...] nemají jednoduchou ani okamžitou odpověď, ale vybízejí k tomu, aby se člověk vydal na cestu, překonal sám sebe, šel dál [...], k odlepení se od země, bez něhož není možný žádný let. Neděsme se tedy, když v sobě pocítíme žízeň, neklid, neúplnost, touhu po smyslu a budoucnosti [...]. Nejsme nemocní – jsme živí!“ (Projev při setkání s vysokoškolskými studenty, 3. srpna 2023)

V našich srdcích hoří naléhavá otázka, potřeba pravdy, kterou nemůžeme ignorovat a která nás vede k tomu, abychom si kladli otázky: Co je to skutečné štěstí? Jaký je pravý smysl života? Co nás může osvobodit z pasti nesmyslnosti, nudy a průměrnosti?

V uplynulých dnech jste prožili mnoho krásných zážitků. Setkali jste se s dalšími mladými lidmi z různých částí světa a z rozličných kultur. Vyměňovali jste si poznatky, sdíleli naděje a vstupovali do dialogu s městem prostřednictvím umění, hudby, technologií a sportu. Na Cirk Maximu jste také přistoupili ke svátosti smíření a přijali Boží odpuštění, když jste prosili o jeho pomoc žít dobrý život.

V tom všem můžete rozpoznat důležitou odpověď: plnost našeho života nezávisí na tom, co nashromáždíme, ani – jak jsme slyšeli v evangeliu – na tom, co vlastníme (srov. Lk 12,13–21). Spíše souvisí s tím, co umíme s radostí přijímat a sdílet (srov. Mt 10,8–10; Jan 6,1–13). Nakupovat, hromadit, spotřebovávat – to nestačí. Potřebujeme pozved-

nout oči, dívat se vzhůru, k „věcem shůry“ (Kol 3,2), abychom si uvědomili, že všechno v tomto světě má smysl jen tehdy, když nás to vede k jednotě s Bohem a s našimi bratry a sestrami v lásce, a když to v nás rozvíjí pocity něhy, dobrotivosti, pokory, mírnosti, velkorysosti (Kol 3,12), odpuštění (srov. tamtéž, v. 13), pokoje (srov. Jan 14,27), takové, jaké měl Kristus (srov. Flp 2,5). A v tomto světle budeme stále lépe chápat, co znamenají slova: „Naděje neklame, protože Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ (srov. Řím 5,5).

Draží mladí, naší nadějí je Ježíš. Je to On, jak říkával svatý Jan Pavel II., „kdo ve vás probouzí touhu učinit ze svého života něco velkého [...], kdo vás povzbuzuje, abyste usilovali o osobní růst a o lepší společnost, lidskou a bratrskou“ (XV. Světový den mlá-

deže, modlitební vigilie, 19. srpna 2000). Držme se Ho, zůstaňme v Jeho přátelství, stále – pěstujme ho skrze modlitbu, adoraci, eucharistické přijímání, častou svátost smíření, štědrout lásku, jak nás tomu učili blahoslavení Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis, kteří budou brzy prohlášeni za svaté. Tužte po velkých věcech, po svatosti, ať jste kdekoliv. Nespokojte se s málem. A tehdy uvidíte, jak ve vás i kolem vás den za dnem roste světlo evangelia.

Svěřuji vás Marii, Panně naděje. S její pomocí – až se v následujících dnech vrátíte do svých zemí, do všech koutů světa – pokračujte s radostí v cestě ve stopách Spasitele, a svým nadšením a svědectvím víry strhněte každého, koho potkáte!

Šťastnou cestu!

Převzato z www.cirkev.cz

Foto: Vojtěch Hlávka (Člověk a víra)

25 LET SVÁTKU
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

3/4

*(pokračování z minulého čísla)***Dějiny svátku**

Výběr první neděle po Velikonocích není náhodný – na tento den připadá oktáv Zmrtvýchvstání Páně, který završuje oslavu Kristova velikonočního tajemství. Toto období v liturgii církve odhaluje tajemství Božího milosrdenství, které se nejplněji projevilo právě v Kristově umučení, smrti a zmrtvýchvstání. Jinými slovy, nebylo by díla vykopení, kdyby nebylo Božího milosrdenství.

Přípravou na slavení svátku je nověna, spočívající v modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství po devět dní, počínaje Velkým pátkem. V této nověně – řekl sám Ježíš – uděluji duším všechny milosti (srov. Den. 796).

Svátek Božího milosrdenství poprvé zavedl do liturgického kalendáře kardinál Franciszek Macharski pro krakovskou arcidiecézi (1985) a poté někteří polští biskupové ve svých diecézích. Na žádost polského episkopátu zavedl Jan Pavel II. tento svátek pro všechny diecéze v Polsku v roce 1995. Po kanonizaci sestry Faustyny 30. dubna 2000 vyhlásil papež tento svátek za slavnost platnou pro celou církev.

Inspirací pro zavedení svátku Božího milosrdenství bylo přání samotného Ježíše, které sdělil sestře Faustyně. Pán Ježíš jí řekl: „Přeji si, aby první neděle po Velikonocích byla svátkem milosrdenství.“ (Den. 299) „Přeji si, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše, zvláště pro chudé hříšníky. V tento den jsou otevřeny útroby mého milosrdenství a já vylé-

vám celý oceán milostí na duše, které přistupují k prameni mého milosrdenství. Každá duše, která přistoupí ke zpovědi a svatému přijímání, dosáhne úplného odpuštění hříchů a trestů. V ten den se otevírají všechny vývody Božího milosrdenství, jimiž proudí milosti.“ (Den. 699)

První zjevení měla sestra Faustyna v roce 1931 v Plocku a později ve Vilniusu. Podle jejích pokynů namaloval malíř Eugeniusz Kazimirowski v roce 1934 ve Vilniusu obraz, známý jako obraz milosrdného Ježíše nebo obraz Božího milosrdenství s nápisem „Ježíši, důvěřuji Ti“. V té době byly také vytištěny jeho malé černobílé reprodukcce. Obraz byl umístěn v kostele svatého Michala ve Vilniusu, který byl v roce 1948 zabaven Sověty, ale věřící obraz tajně zakoupili a ukryli.

Drobné modlitební knížky s Korunkou a reprodukcí obrazu milosrdného Ježíše byly za druhé světové války velmi oblíbené. Existuje mnoho svědectví, že právě v těžkém válečném období se věřící spontánně obraceli k Božímu milosrdenství. Polští vojáci šířili poselství sestry Faustyny po celém světě.

Díky Polákům z Andersovy armády, která vznikla v Sovětském svazu v roce 1941, se úcta k Božímu milosrdenství dostala do Íránu, Palestiny, Libanonu, Egypta a odtud do Afriky a Itálie. Velké zásluhy o šíření kultu za hranicemi měl mariánský kněz Józef Jarzębowski, který během okupace uprchl z Vilniusu, když si vzal paměti o pobožnosti Božího milosrdenství otce Michaela Sopočka, zpovědníka s. Faustyny, a téměř zázračně se dostal do Spojených států, přičemž procestoval Sibiř a Japonsko. Ještě za

války vyšly texty novény, Korunky a litanie k Božímu milosrdenství v němčině, litevštině, francouzštině, italštině a angličtině.

V roce 1943 zpovědník sv. Faustyny v Krakově, jezuita P. Józef Andrasz, posvětil druhý obraz milosrdného Ježíše, který namaloval Adolf Hyła, rovněž podle vize s. Faustyny, a daroval ho klášterní kapli Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství v Łagiewnikách. P. Andrasz také inicioval pobožnosti ke cti Božího milosrdenství. Kaple, která dosud sloužila sestrám a lidem, o které sestry pečovaly, se stala místem veřejných bohoslužeb. Obraz se velmi rychle proslavil četnými milostmi.

Bezprostředně po skončení války, již v roce 1946, se do záležitosti schválení kultu zapojili polští biskupové. V roce 1948 byla Svatému stolci předložena žádost o zavedení svátku Božího milosrdenství v souladu s pokyny, které sestra Faustyna obdržela (srov. Den.: 49, 88, 1530). Dne 27. února 1948 vysílala vatikánská rozhlasová stanice pořad o sestře Faustyně a jejím poslání.

Podle Marie Winowské, autorky životopisu sestry Faustyny, který byl ve Francii vydán péčí otců pallotínů už v roce 1958, byla koncem padesátých let apoštolka Božího milosrdenství známá v celé Evropě, Americe, Austrálii, mnoha zemích Asie a Afriky. Teologické texty o Božím milosrdenství a obrázky spolu s Korunkou k Božímu milosrdenství byly vydány v angličtině, francouzštině, španělštině, portugalštině, italštině, němčině a v tehdejší liturgickém jazyce církve, latině. Letáky s obrazem milosrdného Ježíše byly přeložené také do litevštiny, lotyštiny, holandštiny, češtiny, slovenštiny, ukrajinštiny, maďarštiny a chorvatštiny.

V této situaci bylo poměrně překvapivé oznámení Svatého officia z roku 1958, které zpochybnilo nadpřirozenost zjevení sestry Faustyny, postavilo se proti zavedení

svátku Božího milosrdenství a zakázalo šíření obrázků a spisů propagujících tuto úctu ve formách, které navrhovala sestra Faustyna. Pochybnosti se netýkaly ani tak samotné pobožnosti, ale pramenily z určitých nesrovnalostí v jejích formách. Hlavním důvodem dekretu Svatého officia o zákazu nového kultu bylo šíření úryvků z „Deníčku“ sestry Faustyny, buď vytržených z kontextu, nebo nepřesných a „opravených“ jednou ze sester, přítomných v italském překladu, který se dostal do kongregace. Vatikánští odborníci se opírali o nepřesné a chybně přeložené rukopisné kopie „Deníčku“. Jejich autorka, sestra Ksawera Olszawska, jednající v dobré víře, Faustynino dílo poněkud „opravila“. Vynechala části textu, které měly mnoho stran, vynechala mnoho vět a změnila význam některých formulací.

V druhé notě Svatého officia z 6. března 1959 však autoři ustoupili od negativního hodnocení pravdivosti zjevení a samotné šíření kultu tak striktně nezakázali, ale svědčili to „obežřetnosti biskupů, včetně odstranění obrazů, které již mohly být vystaveny k uctívání“. V důsledku toho byly obrazy z chrámů odstraněny a bohoslužby přerušeny.

Tehdejší krakovský arcibiskup metropolita Eugeniusz Baziak však rozhodl, že obraz Adolfa Hyły zobrazující milosrdného Ježíše, spojený se zjevením sestry Faustyny, zůstane tam, kde byl, tedy v kapli kláštera v Łagiewnikách.

Klíčovou roli při zrušení zákazu a dalším rozvoji kultu Božího milosrdenství sehrál nástupce arcibiskupa Baziaka, arcibiskup Karol Wojtyła, který nepochyboval o pravdivosti zjevení sestry Faustyny a o zvláštní aktuálnosti poselství o Božím milosrdenství. Jako mladý kněz se často vracel do kaple v Łagiewnikách. V kronice sester je zaznamenáno, že otec Wojtyła několikrát kázal

třetí neděli v měsíci při mši svaté a pobožnosti k Božímu milosrdenství.

Jako krakovský arcibiskup od roku 1964 Wojtyła přijal moudrou strategii, že nejprve přivede k zahájení proces blahorečení sestry Faustyny a teprve poté podnikne kroky k propagaci kultu Božího milosrdenství.

Informační proces o sestře Faustyně v krakovské arcidiecézi začal v roce 1965, skončil po dvou letech a v roce 1968 byl zahájen její beatifikační proces na vatikánské Kongregaci pro kauzy svatých. V té době kardinál Wojtyła nařídil nové vydání Deničku, kde byl text doslovně opsán, bez vynechávek a doplňků a s důrazem na podtrhávání tužkou, kterým s. Faustyna vyznačovala Ježíšova slova. Teologickou expertízu „Deničku“ s. Faustyny zadal o. Ignáci Różyckému z Papežské teologické fakulty v Krakově, o němž bylo známo, že ho poselství s. Faustyny nepřesvědčilo. Objektivní, vědecká analýza, kterou napsal, však položila základ k tomu, aby Pavel VI. na jaře roku 1978 zrušil omezení kultu Božího milosrdenství. Za půl roku se stal papežem kardinál Wojtyła.

V roce 1980 Jan Pavel II. vyhlásil encykliku „Dives in misericordia“ o Božím milosrdenství. Důležitou etapou ve vývoji kultu bylo blahorečení sestry Faustyny (18. dubna 1993 v Římě). O sedm let později, 30. dubna 2000, byla blahoslavená s. Faustyna Kowalská Janem Pavlem II. svatořečena.

Dne 5. května 2000 Kongregace pro bohoslužbu vydala dekret, podle kterého je svátek Božího milosrdenství zaveden v celé církvi. Byly tak naplněny pokyny Pána Ježíše formulované během zjevení.

V Polsku přispělo k rozvoji kultu Božího milosrdenství také kritické vydání Deničku v původní podobě, které vyšlo v roce 1981. V polovině 80. let 20. století již nebylo diecéze, která by neměla farnost Božího milosrdenství.

Svátek Božího milosrdenství zařadil do liturgického kalendáře nejprve kardinál Franciszek Macharski pro krakovskou arcidiecézi (1985) a poté někteří polští biskupové ve svých diecézích. Na žádost polského episkopátu zavedl Jan Pavel II. tento svátek pro všechny diecéze v Polsku v roce 1995. Po kanonizaci sestry Faustyny 30. dubna 2000 vyhlásil papež tento svátek za platný pro celou církev.

Dne 17. srpna 2002 Jan Pavel II. svěřil svět Božímu milosrdenství. Toho dne v Krakově-Łagiewnikách vysvětil nový chrám zasvěcený Božímu milosrdenství a založil zde světovou svatyni Božího milosrdenství.

„Tobě dnes svěřujeme osud světa a každého člověka. Skloň se k nám hříšníkům, uzdrav naše slabosti, přemáhej všechno zlo, dej, ať všichni obyvatelé země zakusí tvé milosrdenství, aby v tobě, Trojjediný Bože, vždycky našli zdroj naděje,“ modlil se tehdy papež a svěřil celý svět Božímu milosrdenství.

„Činím to s vroucím přáním, aby poselství o milosrdné Boží lásce, které zde bylo hlásáno prostřednictvím sestry Faustyny, zasáhlo všechny obyvatele země a naplnilo jejich srdce nadějí. Kéž se toto poselství rozšíří z tohoto místa do naší milované vlasti a do celého světa,“ vysvětlil a apeloval: „Tato jiskra Boží milosti musí být zažehnutá. Je třeba předávat světu oheň milosrdenství, protože v Božím milosrdenství svět nalezne mír a člověk štěstí.“

„Tento úkol svěřuji vám, drazí bratři a sestry, církvi v Krakově a v Polsku, a všem ctitelům Božího milosrdenství, kteří sem přijdou. Buďte svědky milosrdenství!“ – vyzval.

Je příznačné, že Jan Pavel II. zemřel po prvních nešporách svátku Božího milosrdenství, 2. dubna 2005, slavnosti, kterou sám ustanovil.

(dokončení v příštím čísle)

Korunka k Božímu milosrdenství má 90 let

Korunka není spojená s 15 hod. Je to modlitba, kterou se můžeme modlit kdykoliv během dne.

V pátek 13. září 1935 ve svém klášterním pokoji sestra Faustyna uviděla anděla, který přišel potrestat svět. Ve svém srdci pocítila, že by měla prosit za Boží milosrdenství pro svět.

Takto popisuje tuto chvíli ve svém Deníčku: „Začala jsem Boha (Den. 197) prosit za svět slovy, která jsem vnitřně slyšela. Když jsem se takto modlila, uviděla jsem bezmocnost anděla, který nemohl vykonat spravedlivý trest, jaký si ty hříchy zasluhovaly. Ještě nikdy jsem se nemodlila s takovou vnitřní silou jako tehdy. Toto jsou slova, kterými jsem Boha prosila: Věčný Otče, obětuj Ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa; pro jeho bolestné utrpení buď k nám milosrdný.“ (Den. 474-475)

Další den dopoledne, v sobotu 14. září, sestra Faustyna při vstupu do kaple uslyšela následující slova Pána Ježíše: „Tato modlitba je na usmíření mého hněvu, budeš se ji modlit po devět dní na obyčejném růženci následujícím způsobem: Nejprve se pomodlíš jednou Otčenáš a Zdravas Maria a Věřím v Boha, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: Věčný Otče, obětuj ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa; na zrnkách Zdravas u budeš říkat tato slova: Pro jeho bolestné utr-

pení buď milosrdný k nám i k celému světu. Na závěr se pomodlíš třikrát: Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.“ (Den. 476)

V lednu 1938, deset měsíců před svou smrtí, sv. Faustyna uslyšela Pánův hlas, který jí říkal, ať povzbuzuje lidi k modlitbě této Korunky, protože Pánu se líbí skrze modlitbu této Korunky dát lidem vše, za co budou prosit. Navíc s modlitbou Korunky Pán spojil příslib pro zatvrzelé hříšníky, kteří – pokud se budou modlit Korunku – Pán naplní pokojem a jejich hodina smrti bude šťastná. V tomto kontextu Pán Ježíš také vybízel k důvěře v Boží milosrdenství. Žádný člověk, který stane tváří v tvář pravdě o těžkosti svých hříchů, by neměl zoufat, ale s důvěrou skočit do Boží náruče a nechat se obejmout Božím milosrdenstvím.

MODLITBA ZA UMÍRAJÍCÍ

Zápis z Deníčku u bodu 1541 končí příslibem týkajícím se umírajících. Pán Ježíš sv. Faustyně řekl: „Když se tuto Korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duši ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel.“

Korunka je tedy modlitba, která může být účinná nejen pro toho, kdo se modlí, ale také pro umírající. Uvědomme si, že hodnota této modlitby je o to větší, že Pán nerozlišuje, kdo umírá. Jen říká „u umírajících“. Často je umírající člověk v bezvědomí, možná ani nechodil do kostela a nežil křesťanský život. Ve chvíli umírání a smrti se ale mezi ním a Bohem odehrává něco

důležitého a díky modlitbě Korunky může do chvíle smrti vstoupit krása Božího milosrdenství.

Proto je dobře si pamatovat, že modlitbou Korunky můžeme doprovázet umírající – ideálně u jejich postele, a získat pro ně veliké milosti. Někdy není možné být u postele umírajícího člověka, ani tehdy nevynecháme Korunku. Sv. Vincenc Pallotti říkal, že jsou prostory a místa, kam se můžeme vždy dostat na křídlech modlitby.

KORUNKA NA CESTU

Bylo by krásné, kdybychom na zprávu o tom, že někdo umírá, reagovali modlitbou Korunky. Ne vždy však víme o tom, že někdo, koho známe, zrovna umírá. Před několika lety vznikl proto projekt „Korunka na cestu“. Ten má za cíl připomenout, jak důležitý je okamžik smrti, a pozvat ke společné modlitbě Korunky všechny, kteří by chtěli darovat modlitbu Korunky umírajícím.

Že je možné ovlivnit život druhých modlitbou, je patrné z mnoha svědectví, také sv. Faustyna o tom píše ve svém Deníčku: „Když jsem na chvíli vešla do kaple, řekl mi Pán: Má dcero, pomoz mi zachránit jistého umírajícího hříšníka; pomodli se za něho tu Korunku, kterou jsem tě naučil. Když jsem se začala modlit tu Korunku, uviděla jsem to[ho] umírajícího, jak strašně trpí a bojuje. Bránil ho anděl strážný, ale byl jakoby bezmocný vůči tak veliké ubohosti té duše. Celé množství satanů na tu duši čekalo, ale během modlitby té Korunky jsem uviděla Ježíše tak, jak je namalovaný na tom obraze. Ty paprsky, které vytryskly z Ježíšova Srdce, zaplavily nemocného a síly temnoty poděšeně utekly. Nemocný pokojně naposledy vydechl. **Když jsem se vzpamatovala, pochopila jsem, jak je ta Korunka u umírajících důležitá, ona usmíruje Boží hněv.**“ (Den. 1565)

Pokud chcete povzbudit ostatní k modlitbě Korunky, můžete darovat modlitbu umírajícím symbolicky kliknutím na počítadlo na stránkách www.korunkanacestu.cz. Nechceme počítat modlitby, chtěli bychom ale počítat s modlitbou. Ke 14. srpnu 2025 bylo darováno 24 246 modliteb Korunky.

K tomu, abyste Korunku darovali, nepotřebujete samozřejmě internet. Stačí pár minut a vnitřní úmysl prosit s důvěrou za umírající. Tímto způsobem můžeme každé minutě našeho času dát veliký smysl a důležitost.

REKLAMNÍ ZÁLOŽKY

I my budeme určitě potřebovat modlitbu ve chvíli smrti. Proto v zájmu každého z nás je probouzet vědomí o tom, jak je důležité se za umírající modlit. Proto jsme připravili reklamní záložky, o které můžete požádat na tel. 774 521 531 nebo na objednavky@apostol.cz

Kdo z vás by jel do Vilnius a chtěl navštívit dům, ve kterém Pán Ježíš nadiktoval modlitbu Korunky sv. Faustyně, může jej najít na ulici Grybo 29A.
Tel.: +370 674 579 66,
[email: faustinosnamelis@gmail.com](mailto:faustinosnamelis@gmail.com)

(red)

HOSTIE SVATÁ, V NÍŽ JSOU OBSAŽENY VŠECHNY CITY NEJSLADŠÍHO JEŽÍŠOVA SRDCE K NÁM, A ZVLÁŠTĚ K UBOHÝM HŘÍŠNÍKŮM. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE VE VŠECH BOLESTECH A PROTIVENSTVÍCH ŽIVOTA. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE V TEMNOTÁCH A BOUŘÍCH VNITŘNÍCH I VNĚJŠÍCH. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE V ŽIVOTĚ A V HODINĚ SMRTI.

HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE UPROSTŘED NEÚSPĚCHŮ A V POCHYBNOSTECH. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE UPROSTŘED FALŠE A ZRAD. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE V TEMNOTĚ A BEZBOŽNOSTI, KTERÁ ZAPLAVUJE ZEMI. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE VE STESKU A BOLESTI, V NĚMŽ NÁM NIKDO NEPOROZUMÍ.

HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE V ÚNAVĚ A ŠEDI KAŽDODENNÍHO ŽIVOTA. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE UPROSTŘED ZNIČENÍ NAŠICH NADĚJÍ A SNAH. HOSTIE SVATÁ, JEDINÁ NAŠE NADĚJE UPROSTŘED NEPŘÁTELSKÝCH STŘEL A SNAH PEKLA.

HOSTIE SVATÁ, DŮVĚŘUJI TI.

(Den. 356)

POUTNÍCI NADĚJE

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ VE SVATÉM ROCE 2025

Ve dnech 19.–26. července 2025 proběhla pěší pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic. Byla to už 17. pouť do kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích, poprvé však do poutní svatyně ve Slavkovicích, kterou 25. května 2025 ustanovil ve Slavkovicích biskup brněnský, Mons. Pavel Konzbul. Heslem poutníků se stalo heslo svatého roku 2025: „Poutníci naděje“. Radost udělal nejen počet poutníků, ale také nový proud ze Sirákova u Žďáru nad Sázavou. Přinášíme vám fotografie a několik informací z tohoto krásného setkání s Božím milosrdenstvím a děkujeme o. Tomáši Kazaňskému, SAC, za koordinaci celé pouti.

První do Slavkovic dorazili poutníci z Prahy

Pražský proud v kostele

Druzí přišli poutníci z Mladé Boleslavi

Vítání mladoboleslavských poutníků

Poutníci z Mladé Boleslavi v kostele

Třetí dorazili poutníci z Hodonína

Vítání hodonínského proudu

POCHOPIL JSEM, ŽE JEŽÍŠI NA TÉTO POUTI OPRAVDU ZÁLEŽÍ

Při přípravě letošní pouti jsem se dostal do těžké krize. Jako každý rok se vyskytly nějaké problémy, které šly těžko vyřešit. Došlo to tak daleko, že jsem se definitivně rozhodl, že tentokrát vedu náš proud opravdu naposledy. Vlastně ani nevím, proč mě to až tak hodně sebralo. Problémy se vyskytují každý rok a pokaždé se řešení najde. Stejně tak to bylo i letos a pout' nakonec proběhla hladce. Jenom jsem nad sebou stále vnímal stín mého rozhodnutí.

Již několik let máme v našem proudu tradici, že každý den rozdávám „duchovní bombónek“ (krátký citát z Písma). Sám si obvykle žádný neberu, protože mám dojem, že tuto perličku vyrábím pro ostatní, a ne pro sebe, a věřím, že je při výběru vede Duch Svatý. Poslední den pouti jsem rozdáváním pověřil mého vnuka Tomáška a on trval na tom, že si mám taky jeden vzít.

Rozbalil jsem ho a čtu: „**Pokořte se pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.**“ (1. Petr 5, 6-7)

Pochopil jsem, že Ježíši na této pouti opravdu záleží a že jsem přesně tam, kde mě chce mít. Navzdory mému malověrnosti mi umetl cestu a udělá to pokaždé, když Jež budu následovat.

Daniel

(Mladoboleslavský proud)

Poutníci z Hodonína v kostele

Čtvrtý přišel proud z Českých Budějovic

Vítání českobudějovických poutníků

Českobudějovický proud v kostele

Jako pátý dorazil proud z Fulneku

Vítání fulneckého proudu

Fulnecký proud v kostele

Nakonec dorazil nový proud ze Sirákova

Poutníci sirákovského proudu v kostele

Mši svaté v pátek předsedal otec Pavel Kafka, generální vikář brněnské diecéze

o. Pavel Kafka během kázání

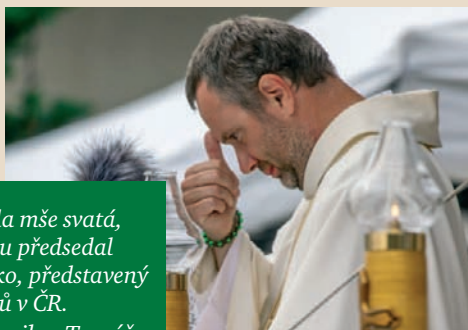

Závěr páteční mše svaté

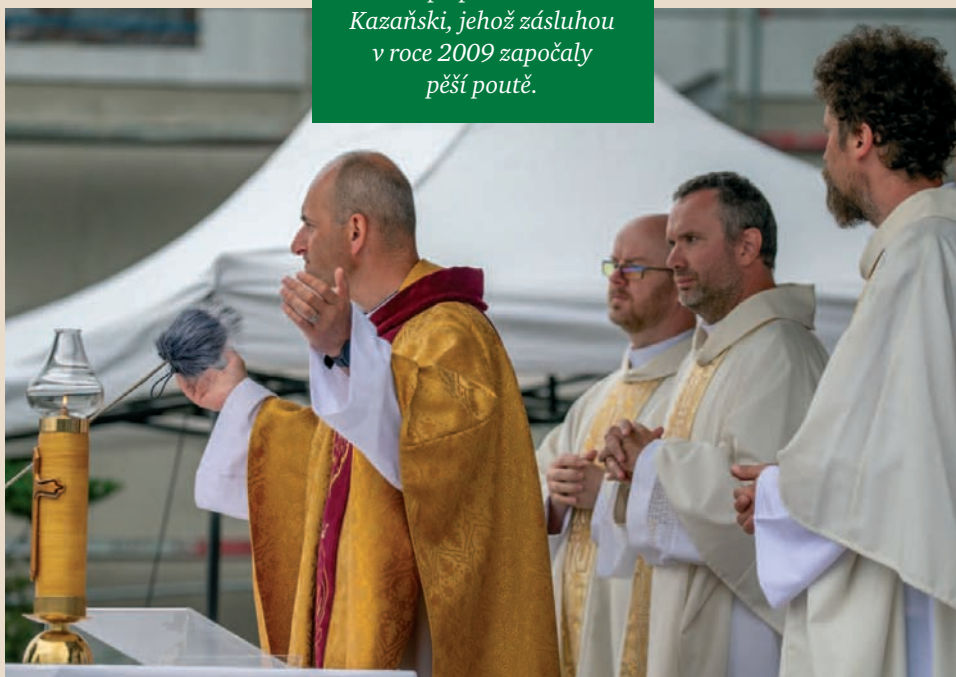

*Každý proud si připravil
zajímavé vystoupení*

*Pouť zakončila mše svatá,
které v sobotu předsedal
o. Mariusz Leszko, představený
pallotínů v ČR.
Homilii připravil o. Tomáš
Kazaňski, jehož zásluhou
v roce 2009 započaly
pěší poutě.*

NA ROZVODÍCH

Jiří Nohel

Prošel křížovou cestu
kaple milosrdenství
hlubokou ránu srdce obrazu
vyvrlel tajemství.
Dotknul se pluhu
zpět se neohlídl více
rozvodí cest
Slavkovice.

Věrný poutník syré krajiny
ovázal mu rány
vlahý večer usínal
na balíku slámy.
Nebe prudce shořelo
podvečera svíce
pramen deště vyvěral
z křtitelnice.

Něco si odnesl, něco zanechal
v milosrdné sluji
nápis rámu obrazu
Tobě důvěřuji!
Nad skopeným senem
vyšla večernice
u poutnických nohou
Slavkovice.

Paprsky prochází skrz tebe
poutníku naděje
laskavé světlo, věčné světlo
v Tobě je.

Autoři fotek: o. Wojciech, Karel Janů, Daniel

**Zveme všechny, kteří by se chtěli vydat na cestu v roce 2026.
Pouť se v roce 2026 uskuteční ve dnech 18.–25. července.
Potřebné informace můžete najít na www.pout.cz**

Poutě ve Slavkovicích / září – prosinec 2025

V roce 2025 vás zveme do poutní svatyně ve Slavkovicích na poutě a také pro jubilejní plnomocné odpustky, které můžete ve Slavkovicích získat každý den. Pokud ale přijedete v den pouti, bude to určitě obohacení pro váš duchovní život. Před námi jsou ještě tyto poutě:

■ KAŽDOROČNÍ HLAVNÍ POUTĚ

5. října / Pouť ke sv. Faustyně

15.00 / Mons. Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký

■ HLAVNÍ DNY MODLITEB

Od 10.00 do 17.00 hod. adorace s možností svátosti smíření, v 17.00 hod. mše sv.:

20. září / Za diecézi litoměřickou – Mons. Radek Jurnečka, generální vikář

18. října / Za diecézi ostravsko-opavskou

– Mons. Mgr. Jan Czudek, Th.D., generální vikář

15. listopadu / Za diecézi plzeňskou

20. prosince / Za diecézi českobudějovickou

– Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický

NABÍZÍME 3 DRUHY OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

Drazí ctitelé Božího milosrdenství, 22. února 2021 uběhlo 90 let od chvíle, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně a požádal o namalování obrazu Božího milosrdenství. S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Proto také vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

Připravili jsme 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350 g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství. Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Tel. 774 521 531 nebo e-mailem: objednavky@apostol.cz

Draží čtenáři „Apoštola“,

obvykle se vám v části „Budete mými svědky“ snažíme přinášet články s povzbuzením, tentokrát jsme se rozhodli otisknout homilii varšavského arcibiskupa Adriana Galbase, která zazněla při pohřbu Anatola Czaplického 2. srpna 2025 ve Varšavě.

Otec arcibiskup je náš spolubratr, pallotín, a mnohokrát se zúčastnil kongresů o Božím milosrdenství ve Slavkovicích. Naposledy Slavkovice navštívil v červenci 2024, kdy sloužil mši svatou na závěr pěší pouti.

Stala se strašná, nemyslitelná a smutná věc. Připomíná nám to, že zlo je reálné. Tento příběh, ve kterém se díváme zlu do očí, nám připomíná, jak moc potřebujeme Boží milosrdenství. Nikoliv v lidech, ale v Bohu a jeho milosrdenství je naše naděje.

Proč?

Ve Varšavě na Žitné ulici měly sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství svůj klášter, do kterého 1. srpna 1925 vstoupila sestra Faustyna. Dnes je to poutní místo Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny. Je tam kostel, ve kterém se před několika lety setkali dva lidé. Jeden byl kněz, Miroslav, druhý bezdomovec, Anatol. Ve čtvrtek 24. červen-

ce letošního roku kněz Miroslav Anatola zabil. Podle všeho Anatol neměl dům, měl však pozemek, který předal Miroslavovi, a za to se měl kněz o Anatola postarat. Když oba jeli spolu autem, z nějakého důvodu se pohádali. Kněz Anatola uhodil několikrát do hlavy sekerou, polil benzínem, zapálil ho a odjel. Pár hodin poté, když byl zatčen, se k činu přiznal.

Varšavský arcibiskup Adrian Galbas vydal prohlášení:

• „*Sestry a bratři, dnes pro vás nemám slova útěchy, natož vysvětlení nebo omluvu. Jsem zdrcen a zasažen zprávou, že jeden z mých kněží brutálně zavraždil člověka – chudého a bezdomovce. Nemám odpověď na žádnou otázku začínající slovem „proč?“ Křev zavražděného bratra volá k Bohu. Prosme Boha o odpuštění – a prosme o odpuštění lidí. Já sám o to prosím. Jako biskup varšavské církve se cítím morálně zodpovědný za vše, co se v této církvi děje – za dobro i zlo. Včetně tohoto hrozného zločinu. Omlouvám se.* Adrian Galbas

Ve stejném kostele, ve kterém se Miroslav s Anatolem poznali, sto let a jeden den poté, co Faustyna vstoupila do řádu, arcibiskup Galbas sloužil 2. srpna 2025 pohřební mši svatou za zavražděného Anatola. Pro kněze Miroslava, kterému hrozí doživotní vězení, žádá propuštění z kněžského stavu, pro kněze nejvyšší možný církevní trest.

Bratře Anatole – omlouvám se ti!

Homilie pronesená při pohřbu zesnulého Anatola Czaplického 2. srpna 2025 ve Varšavě

Sestry a bratři,

tato evangelijní pasáž (o boháči a Lazarovi, srov. Lk 16,19-31) je podobenstvím, tedy situací, která se nikdy skutečně nestala. Vymyslel ji Kristus. Podobenství jsou jako ilustrace v učebnici s obtížným textem, pomáhají nám text pochopit. Geniální na evangelních podobenstvích je však to, že když je posloucháme nebo čteme, v srdci se objeví myšlenka, která je někdy útěchou, jindy děsivá: vždyť je to pravda, víc: vždyť je

to o mně. A tak podobenství, která se nikdy skutečně nestala, se uskutečňují neustále. Boháč má všeho nadbytek. Obléká se do purpuru a byzantského plátna, do drahých „dovážených“ látek, do kterých se oblékali králové. Má tolik peněz, že se může každý den skvěle bavit. Každý den. Celý jeho život je jedna velká zábava. V jeho životě je hojnost až přehnaná. Je těžké být tak bohatý.

Chudák nemá nic. Nemá nic a nikoho. Polský překlad bible říká, že ležel, ale v řečtině je to eblet, což znamená být opuštěný. Lazar byl opuštěný, nechtěný, nepotřebný. Kolem něj jsou jen psi, kteří svými drsnými jazyky trhají jeho vředy a zesilují jeho bolest. Neměl nejen šat z purpuru, neměl ani obyčejný hadr, aby zakryl své tělo. Psi jej olizovali. Neměl sílu je odehnat. Snil o tom, že bude jíst drobky ze stolu bohatých. Tehdy se na hostinách používaly drobky chleba k očištění rukou mezi jednotlivými chody. Potom se házely ze stolů. On by chtěl ty drobky jíst, ale nedostal je. V jeho životě bylo až příliš mnoho chudoby a neštěstí. Je těžké být tak chudý.

A co bylo příčinou toho, že bohatý člověk skončil tak mizerně? Samotné bohatství? Ne! Není hříchem být bohatý, ani velmi bohatý, není hříchem mít peníze, ani velké! Problémem bohatého muže nebyla ani touha po penězích. Jeho problémem bylo, že byl tak zaujatý sám sebou a uspokojováním svých rozmarů, že prostě neviděl Lazara. Přestože Lazar byl tak blízko. Jen pár desítek metrů. Jen pár kroků. Předě dveřmi.

Jeho problémem bylo, že byl slepý! Papež František na základě tohoto textu napsal před několika lety List na Velký půst, kde uvedl, že „Lazar se pro bohatého člověka stal neviditelným“.

Boháč Lazara uviděl až tehdy, když se ocitl na druhé straně života. Tehdy se ukázalo, že boháč dokonce věděl, jak se ten chudák

jmenoval. „Pošli Lazara,“ řekl. Ale tehdy už bylo příliš pozdě. Vzdálenost mezi nimi se velmi zvětšila. Nejprve je dělilo pár metrů, pak nekonečno.

Toto evangelium nám říká ještě něco velmi důležitého, a to, že to, co vedlo bohatého muže ke zkáze, k bezejmennosti na zemi a k pecku na věčnosti, bylo uzavření se před Božím slovem.

Papež František ve zmíněném listě píše: „Skutečným problémem bohatého člověka, zdrojem jeho neštěstí, je neposlušnost Božímu slovu. To ho dovedlo k tomu, že přestal milovat Boha, a proto pohrdal ostatními. Boží slovo je živá síla, schopná vyvolat obrácení lidského srdce a znovu nasměrovat člověka k Bohu. Důsledkem uzavření srdce před darem mluvícího Boha je uzavření srdce před darem bratra.“

I když se ocitl v peckle, bohatý muž chtěl mimořádné zázraky. Chtěl, aby někdo vstal z mrtvých a řekl jeho bratrům, aby žili jinak. Ani v peckle nevěřil v moc Slova. Kristus však říká: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a proroky, nevěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ Víra totiž vzniká ze slyšení, ne z vidění. A to, co se slyší, je Boží slovo (srov. Řím 10,17). Takto víra vstupuje do člověka. Více uchem než okem.

Ten bohatý muž nebyl nevěřící. Zná Abrahama. Říká mu „otče“, Abraham mu říká „synu“. Nebyl nevěřící. Ale jeho víra zůstala mrtvá, protože nebyla živěná živým Slovem, a tak nezpůsobila změnu v jeho životě.

Čtů vám, bratři a sestry, toto evangelium. Je výzvou k lásce, k tomu, abychom vyšli ze sebe a viděli vedle sebe ještě někoho jiného. Boží slovo se mě ptá: Vidíš vedle sebe Lazara? Vidíš toho, kdo je sražen k zemi? Toho, kdo se nemůže hýbat? Srazil ho život, srazili ho ostatní, srazil se sám? Vidíš? Toho, kdo tě potřebuje? Jak na něj reaguješ? Může počítat alespoň s drobkou? S od-

padky? S odpadky času, s odpadky zájmu, s odpadky milosrdného skutku? S odpadky? Toto má vliv na kvalitu tvého současného života a na tvou věčnost!

Bratři a sestry,

ačkoli je tato evangelijní pasáž strašná, život se ukázal být ještě strašnější. V podoběství bohatý muž Lazara nezavraždil. Možná nepřímo přispěl k jeho smrti tím, že ho nechal hladovět, ale Lazara nezabil sekerou a nespálil. V podoběství není bohatý muž knězem.

Život se ukázal být strašnější. Strašnější než tato scéna a než jakýkoli nejbrutálnější obraz. A i když od té chvíle uplynul týden, hrůza a šok ani trochu nepominuly. Stále jsme tím otřeseni. Lidé po celém světě, když se o této události dozví, zakrývají si ústa rukama a nemožou ze sebe vydat ani slovo.

Tak je tomu i u nás. U nás je to ještě horší. Minulou neděli mnoho, opravdu mnoho lidí během mše plakalo; z bezmocnosti a omámení. Plakalo také mnoho kněží: z bezmocnosti, z omámení, z paniky a ze studu.

Drazí bratři,

děkuji, že jste přišli. Víím, že je to pro vás těžké. Všichni jsme zdrcení, zničeni, zmasakrováni. Tíží nás také to, že vííme, že vzpomínka na tuto hrůzu dlouho nezmezí. Lidé o tom budou vyprávět celé roky: došlo k takovému zločinu, že kněz podvedl a zavraždil bezdomovce a bezbranného člověka. Také na našem čele, nejen na čele našeho bratra Miroslava, bude znamení, jako na čele Kaina (srov. Gen 4,15).

Vím, že mnozí z vás vedou svatý a horlivý život, a za to vám děkuji, ale taková je povaha zla, že vždy bude viditelnější a křiklavější. Jako jméno Jidáš, které zná každý, zatímco jména ostatních apoštolů si nikdo nedokáže zapamatovat a vyjmenovat.

Prosím vás, ať to, co se stalo, nějakým podivným způsobem ovlivní nás, ať nás to více spojí, a především ať to každého z nás více spojí s Kristem. Ať nás to více sjednotí. Nejen varšavské kněze, ale všechny. Ať nás sjednotí v horlivosti, ve svatém životě. Ať se v našem životě hojně rozlije milost. Tam, kde se tak rozmohl hřích, ať se hojně rozlije milost! Otevřeme se jí, ať v nás vládne. To je – jak jsme právě slyšeli – jediná cesta k věčnému životu s Bohem (srov. Řím 5,17-21).

Nemáme jen Mojžíše a proroky, máme evangelium. Ať nám Boží slovo, rozjímáno a přijato, pomáhá bojovat s našimi vášněmi.

Nepovažujeme se za lepší než náš bratr Mirosław. To by byla pýcha. Místo toho s pokorou každý den služme životu. Neoslabujeme lidi svým egoismem, arogancí, pýchou. Ano, máme právo mít slabé dny, ale nemáme právo si to vybíjet na bližních, zejména na bezbranných.

A dejme si pozor na touhu po penězích, chamtivost a lakotu. Pamatujeme na slova otce Pia: „Nešťastní jsou lidé, kteří se vrhají do víru světských starostí; čím více milují svět, tím více se množí jejich vášně a nejsou schopni realizovat své plány. Odtud pocházejí jejich úzkosti, netrpělivost, strašlivé střety, které způsobují zlomení jejich srdcí, která již nebijí láskou k bližnímu a svatou láskou. Modleme se za tyto politováníhodné nevděčníky, aby jim Ježíš Kristus odpustil a svým nekonečným milosrdenstvím je přitáhl k sobě.“

Určitě byste všichni chtěli něco vědět o našem bratru Anatolovi. Jaký to byl člověk? Že byl chudý a bez domova, to ví celý svět. A že mu bylo šedesát osm let. Jaký ještě byl? Toto o něm napsali jeho přátelé:

„Když na něj vzpomínáme, loučíme se s neobyčejným člověkem. Ne kvůli tomu, co měl, ale kvůli tomu, kým byl. Tichý, dobrý, nikdy se nevnučující světu. Ačkoli neměl vlastní

domov, měl něco, co nelze koupit ani získat – dobrotu, skromnost, víru a obrovské srdce. Jeho život, ačkoli prostý a poznamenaný těžkostmi, byl svědectvím toho, že člověk může být bohatý ne na věci, ale na ducha.

Anatol byl hluboce věřící. O Písmu svatém mluvil s takovou upřímností a jednoduchostí, recitoval celé pasáže z paměti, že dojal i ty, kteří se již dávno odvrátili od víry. Tehdy nastávalo ticho a s ním přicházela reflexe.

Chtěl se podělit o naději, evangelium, dobré slovo. Snil o tom, že bude učit ostatní – ne proto, že se cítil lepší, ale proto, že chtěl nést světlo tam, kde ho bylo málo. V jeho očích byla pravda – tichá, klidná, ale hluboká. Věřil upřímně a čestně.

Byl skromný, veselý, vždy s úsměvem – oddaný zejména těm, ke kterým cítil nejvíce. Měl v sobě něco z dítěte – čistotu a naivitu, která nebyla slabostí, ale silou.

Měl bezvadnou etiketu, byl kultivovaný a zdvořilý. Vždy odpovídal tak, aby náhodou nikoho neurazil – s péčí o každé slovo, jako by byl vychován ve světě, který už dávno zmizel.

Nikdy si nestěžoval, nic nechtěl, nepřikládal význam tomu, co jedl nebo co nosil. Neměl ani vlastní telefon – ne proto, že by ho nemohl mít, ale proto, že to nepovažoval za nutné. Nehledal senzaci, nepotřeboval publicitu.

A přesto vždy nosil u sebe Bibli – trochu ošoupanou, v tašce nebo v kapse, jako by byla součástí jeho srdce. Ve chvílích ticha nebo neklidu byla jeho kompasem, útočištěm, domovem. Netoužil po věcech – toužil být potřebný.

A byl potřebný. Po léta sloužil ostatním jako dobrovolník – pomáhal těm, kteří stejně jako on žili v krizi bezdomovectví. Mohl sám žádat o pomoc, ale raději ji dával. Pracovitý, vytrvalý, oddaný. Byl důkazem, že bez ohledu na to, jaká je naše situace, vždy můžeme být pro někoho darem.

Anatol odešel, ale zanechal po sobě tichou stopu dobra a teplou auru, kterou bude těžké smazat. Žil tak, jak učil – jednoduše, čestně, se srdcem plným Boha a lidí.

Ať odpočívá v pokoji – člověk, který neměl mnoho, ale dal všechno. Vše, co měl...

Sbohem, Anatolku. Přátelé a známí.

Drahý Lazare – Anatole,

omlouvám se ti. Miroslav je jako křesťan mým bratrem a jako kněz této diecéze je mým synem, kterého se nezříkám. Modlím se za něj, aby prozřel, obrátil se a přijal pokání.

Poslední, co jsi pocítil na zemi, byly žhavé plameny obklopující tvé ubohé tělo. Jsem

si jist, že nyní jsi obklopen jiným plamenem, který nespaluje a neničí, ale dává život plný nejkrásnějšího lesku; plamenem, který vychází ze Srdce Ježíšova, hořícího ohniště lásky.

Nejsi jen v Abrahamově náruči, ale jsi s Kristem. Už netrpiš krizi bezdomovectví, protože jsi v Otcově domě, kde je mnoho příbytků (srov. J 14,2).

Omlouvám se ti a prosím tě o odpuštění.

Omlouvám se také vám, bratři a sestry, že tím musíte procházet.

Na závěr se ještě jednou modleme slovy krásného žalmu 25, který zazněl před chvílí v liturgii:

*„Vzpomeň na své milosrdenství,
Pane, na svou milost, která trvá od věků.
Nevzpomínej na hříchy mého mládí ani
na mé přestoupení, ale pamatuj na mě
ve své milosti.*

*Odstraň trápení mého srdce,
vysvoboď mě z mých úzkostí!
Pohleď na mé utrpení a bolest
a odpusť mi všechny mé hříchy!
Stráž mou duši a vysvoboď mě, abych
nebyl zklamán, když se k tobě utíkám.*

Ať mě chrání nevinnost a spravedlnost, neboť v tebe, Pane, vkládám svou naději.“
Amen.

+ Adrian J. Galbas SAC

Foto v článku: PAP/Radek Pietruszka

Nicolò Grassi: Bičování Krista

TAJEMSTVÍ ZLA A BOŽÍ LÁSKY

Z DENÍČKU SV. FAUSTYNY

• Čtvrtek / Noční adorace. Když jsem přišla na adoraci, hned mě obklopila vnitřní usebranost a uviděla jsem Pána Ježíše přivázaného ke sloupu, svlečeného ze šatů a hned začalo bičování. Viděla jsem čtyři muže, kteří Pána střídavě mrskali důtkami. Když jsem viděla tu bolest, zastavovalo se mi srdce; tu mi Pán řekl tato slova: **Trpím ještě větší bolestí, než je ta, kterou vidíš.** A Ježíš mi dal poznat, za jaké hříchy se nechal bičovat, jsou to nečisté hříchy. Ach, jak strašně trpěl Ježíš morálně, když se podrobil bičování. Tu mi Ježíš řekl: **Podívej se, ať vidíš současné lidstvo.** A ve chvílce jsem uviděla strašné věci: Kati od Pána Ježíše odstoupili a bičování se chopili jiní lidé, vzali biče a nemilosrdně Pána mrskali. Byli to kněží, řeholníci a řeholnice i nejvyšší hodnostáři církve, což mě velice udivilo, a byli to lidé žijící ve světě, různého věku a stavu; všichni si vybíjeli svou zlobu na nevinném Ježíšovi. Při tomto pohledu mé srdce začalo jistým způsobem umírat, a když ho bičovali kati, Ježíš mlčel a hleděl do dálky, ale když ho bičovaly ty duše, o kterých jsem se zmínila výše, tak Ježíš

zavřel oči a z jeho Srdce se vydral tichý, ale strašně bolestný nářek. A Pán mi dal podrobně poznat, poznat Ježíše, velikost zloby těch nevděčných duší: **Vidíš, větší než má smrt je toto utrpení.** V tu chvíli má ústa zmlkla a začala jsem pociťovat, že umírám, a cítila jsem, že mě nikdo neutěší a z tohoto stavu nevytrhne, jenom ten, který mě do něho uvedl. Tu mi Pán řekl: **Vidím upřímnou bolest tvého srdce, která přinesla mému Srdci nesmírnou úlevu, podívej a potěš se.**

V tom jsem uviděla Pána Ježíše přibitého na kříž. Když na něm Ježíš chvíli visel, uviděla jsem celý zástup duší, stejně ukřižovaných jako Ježíš. A uviděla jsem třetí zástup duší a druhý zástup duší. Druhý zástup nebyl přibitý na kříž, ale duše kříž pevně držely v rukou; ve třetím zástupu pak duše nebyly ani ukřižované, ani nedržely kříž pevně v rukou, ale tyto duše vlekly kříž za sebou a byly nespokojené. Tu mi Ježíš řekl: **Vidíš ty duše, které jsou mi v utrpení a v pohrdání podobné, ty mi také budou podobné ve slávě, a ty, které se mi méně podobají v utrpení a pohrdání ty se mi také budou méně podobat ve slávě.** Nejvíce ukřižovaných duší bylo z duchovního stavu, viděla jsem také mezi ukřižovanými známé duše, což mi způsobilo velikou radost. Tu mi Ježíš řekl: **V zítřejším rozjímání budeš uvažovat o tom, co jsi dnes viděla.** A vzápětí se mi Ježíš ztratil.

(Den. 445, 446)

II. CELOSLOVENSKÝ KONGRES BOŽIEHO MILOSRDENSTVA

Program
2025

OTEC MILOSRDENSTVA – PRAMEŇ NÁDEJE

3. 10. 2025 piatok – prvý piatok mesiaca

15:00 - HODINA MILOSRDENSTVA

15:30 - **SV. OMŠA** – Mons. František TRSTENSKÝ, spišský diecézny biskup

17:00 - 1. Prednáška – **Boh Otec – Stvoriteľ** (P. Daniel Peter Janáček, Pream.)

17:40 - 2. Prednáška – **Boh – Otec Vykupiteľa** (sr. Veronika Barátová -
Komunita blahoslavenstiev)

18:30 - Prestávka na večeru

19:15 - Zdieľanie, otázky, adorácia

4. 10. 2025 sobota – prvá sobota mesiaca

09:00 - 3. Prednáška – **Boh Otec – Zosielateľ Ducha Svätého** (Vdp. Ján Buc)

09:40 - 4. Prednáška – **Boh Otec – živiteľ ľudstva** (Tomáš Rusňák)

10:20 - Prestávka

11:00 - Zdieľanie, otázky

12:00 - Obedňajšia prestávka

14:00 - 5. Prednáška – **Vôľa Boha Otca – Boží život pre každého človeka**
(P. Pavol Grach, SDB)

15:00 - HODINA MILOSRDENSTVA

15:30 - **SV. OMŠA** – Mons. Stanislav STOLÁRIK, rožňavský diecézny biskup

17:00 - 6. Prednáška – **Boh Otec vie, čo potrebujeme** (manželia Ugroczyovci)

18:00 - Prestávka na večeru

18:45 - Zdieľanie, otázky

20:00 - Koncert nevidiaceho speváka Maroša Banga

5. 10. 2025 nedeľa – Slávnosť sv. Faustíny Kowalskej

09:00 - 7. Prednáška – **Aby ste boli synmi Nebeského Otca**

(P. Martin Mária Kollár, OFM)

09:40 - 8. Prednáška – **Nádej v zápiskoch sv. Faustíny Kowalskej**

(P. Mariusz Marszałek, SAC)

10:20 - Prestávka

11:00 - Zdieľanie, otázky

12:00 - Obedňajšia prestávka

13:15 - Resumé Kongresu

15:00 - HODINA MILOSRDENSTVA

15:30 - **SV. OMŠA** – Mons. Adrian Józef GALBAS, SAC, varšavský arcibiskup

Vstup
voľný

Rezervácie
ubytovania a stravy
do 15. 09. 2025
v príhľadom
HOME PÚTNIKA:
boziemilosrdenstvo
@centrum.sk
0915 172 379

03. – 05. október 2025
Diecézna Svätyňa
Božieho milosrdenstva
Hutnícka 4, Spišská Nová Ves

kongres.pallotini.sk

CBM
CENTRUM BOŽIEHO MILOSRDENSTVA
PALLOTINI

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**
na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z poutní svatyně Božího milosrden-
ství a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**

(Den. 1541)

Otcové pallotini

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ **28. 9.–4. 10. 2025** / Vranov u Brna
s Josefem Egyptským

- Individuální doprovázení
- hluboké mlčení

www.lectiodivina.cz

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ Evangelium na každý den 2026

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem.

Podněty k rozjímání na rok 2026 připravila s. Anna Mátíková FSP. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

• brož., 488 s., 159 Kč

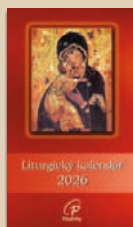

■ Velký diář na rok 2026 s liturgickým kalendářem

Diář ve formátu A5 obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu

církve, a myšlenku na den. Na začátku každého měsíce jsou navíc uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Letos vychází v modré barvě.

• váz., 392 s., 249 Kč

■ Liturgický kalendář na rok 2026

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

• brož., 64 s., 65 Kč

■ Kvítky svatého Františka

Sbírka krátkých příběhů s duchovní pointou ze života svěťce a jeho druhů. Dnes již klasické dílo autora z konce 14. století čerpá z latinského spisu bratra Hugolina Actus beati

Francisci a klade si za cíl zpřístupnit ctnosti a duchovní moudrost svatého Františka co nejširším kruhům.

Knih vychází v novém překladu s ilustracemi italského výtvarníka Piera Casentiniho z cyklu Píseň bratra Slunce. Věříme, že dárkové provedení Kvítků nejenže potěší širokou františkánskou rodinu, ale získá si též novou generaci čtenářů.

• váz., 192 s., 299 Kč

■ Kapesní diář na rok 2026 s liturgickým kalendářem

Diář v praktickém formátu na každý den v roce ve dvou barevných variantách (modrá a vínová).

Obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve.

• brož., 144 s., 109 Kč

■ Henri Nouwen V JEŽÍŠOVĚ JMĚNU

Knížní vydání slavné Nouwenovy přednášky o křesťanském vedení v 21. století, která byla přeložena do mnoha jazyků a doslova obletěla svět. V českém jazyce vychází poprvé.

• brož., 72 s., 175 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednávací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiniho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
náš žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

**Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz**

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svatost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pouť k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

A POHLÉDLA JSEM
NA TY VELIKÉ ZÁSTUPY,
KTERÉ VZDÁVALY ČEST BOŽÍMU
MILOSRDENSTVÍ, A ŘEKLA JSEM
PÁNU: JEŽÍŠI, POŽEHNEJ VŠEM
TĚM, KTEŘÍ SE SHROMÁŽDILI
VZDÁT ČEST TOBĚ, TVÉMU
NEKONEČNÉMU MILOSRDENSTVÍ.
JEŽÍŠ UČINIL RUKOU ZNAMENÍ
SVATÉHO KŘÍŽE; TO POŽEHNÁNÍ
SE ODRAZIL V DUŠÍCH
ZÁBLESKEM SVĚTLA.

DEN. 1048

ZVEME VÁS
DO POUTNÍ SVATYNĚ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
A SV. SESTRY FAUSTYNY VE SLAVKOVICÍCH
U NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ NA

POUŤ KE SV. FAUSTYNĚ V NEDĚLI 5. ŘÍJNA 2025

MŠI SVATÉ V 15.00 HOD. BUDE PŘEDSEDAT

MONS. JOSEF NUZÍK

ARCIBISKUP OLOMOUCKÝ

OD 14.00 HOD. BUDE PŘÍLEŽITOST
KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

